

Tamamlanmış hekayə

(Əvvəli səhifə 22-də)

Onun sözlərində xəstə adama aid heç bir söz yox idi. Oxuduqca Alan dayımı xoşlamağa başlayırdım. Fikirləşirdim ki o yaşasaydı mənimlə dost olardı.

Həmin ilin yayında anasının, yəni nənəmin vəziyyəti yaxşı deyilmiş. Həkim ona dəniz sahilinə getməyi məsləhət görübmüş. Alan da anası ilə birlikdə gedir dəniz sahilinə. Bundan sonra gündəlikdə fasilə olur, neçə gün heç nəyi qeyd etmir. Yox, gündəliyin heç bir səhifəsi cırılmamışdı. Bir neçə gün heç nə yazmayıb sonradan davam etmişdi. Mən növbəti səhifəni oxumağa başladım:

"Bu qız Allahın yaratdığı ən gözəl məxluqdur. Hələ bu vaxtacan onun kimi sevimli qız görməmişəm. Oun gözəlliyi qorxudur məni. Onun saf üreyi işıq kimi bərq vurur. Onu bütün üreyimlə sevirəm. Sevinirəm ki, onu sevdim. Sevgi nə olduğunu bilmədən ölmək çox ağır olardı. Nə yaxşı ki, o mənə rast gəldi, onu sevdim - hətta bu sevginin sonu acı olsa da. Silviya Stanleymeyni tanımayan, onu sevməyən kişi deməli, bu həyatda boş yerə yaşayıb.

Yox, mən ondan sevgi ummuram, o məni rədd edərdi. Əgər mən xəstə olsaydım onun ürəyinə sahib olardım! İnanıram ki, bunu bacardım. Onun ürəyini ələ almaq üçün yolumu heç nə kəsməzdi, cəhd edərdim. Amma xəstə olduğuma görə buna cəhd etmirəm.

Onunla bir yerdə olmağa, onunla söhbət etməyə, onun gözəl üzünə baxmağa ürək etmirəm. O gecə-gündüz xəyalımdadır, o mənim yuxularımda yaşayır. Ah, Silviya, əzizim, mən səni sevirəm".

Bir həftə sonra o belə yazmışdı:

"17 iyul... Çox qorxuram. Mən bu gün Silviyanın gözlərinə baxdım. O mənə elə baxırdı, sanki heyran olmuşdu mənə. Bu vaxt özümə söz verdim ki, mənə neçəyə başa gəlsə-gəlsin, ona az baxmalıyam. Təhlükəli bir fikrə düşə bilmərəm ki, guya o da məni sevir. Onun məni sevdiyini bilmək mənə kədərdən başqa heç nə verməyəcək".

"18 iyul... Bu şəhər şəhərə gedən qətərə mindim. Xəstəliyim haqda hər şeyi öyrənmək istəyirdim. Evimizdəki həkim mənə boş yerə ümidlər verirdi. Şəhərdə ən tanınmış bir həkimin yanına getdim. Ondən xahiş etdim ki, mənə əsl həqiqəti desin. Onu məcbur etdim bu həqiqəti mənə deməyə. Qısaca belə dedi ki, səkkiz ay, uzağı bir il yaşaya bilərəm. Belə olacağını gözləyirdim. İndi özümə fikirləşmədim, Silviyanı düşünürdüm. Bu gözəl qızın ürəyindəki sevgi tumurcuğu çiçək olmamış çıxıb getməli idim. Bu tumurcuq çiçək açsaydı, onun həyatının o biri illərinə çox pis təsir edərdi."

"19 iyul... Hər şey bitdi. Bu gün onunla xüdafizləşdim, başqa adamların yanında.

Onunla təkbətək vidalaşmadım, çünki özümə inanmırdım, qorxurdum onu tək görsəm ürəyimi ona açaram. O çox qəmli görünürdü, sanki kimsə xətrinə dəymişdi, O unudacaq məni - hətta ürəyində mənə sevgi olsa da. Onun gözlərindəki sevgini oxuyanda yanılmamışamsa da, o unudacaq məni!

O ki qaldı mənə, ölüm bu ayrılığın başı üstədir

Mənə qalan yalnız kişi kimi hərəkət etməkdir".

Gündəliyin o biri səhifələrindən oxudum ki, Alan Bler Svitvotərə qayıdır, az sonra onu Kaliforniyaya aparırlar. O Kaliforniyada olduğu müddətdə çox az yazmış, günlər arasında uzun fasilə vardı. Amma hər dəfə yazanda Silviyadan yazmışdı, uzun fasilədən sonra budur yazdığı:

"Məncə, son günüm çox da uzaqda deyil. Xəstəlikdən əzab çəkməyimin belə uzun olmasına təəssüf etmirəm. Keçən gecə özümü rahat hiss etdim. Yatdım. Yuxuda gördüm ki, Silviya ilə rastlaşırım. Bir dəfə, ya da iki dəfə qərar vermişdim k, mən öldəndən sonra bu dəftəri ona göndərsinlər. Sonra başa düşdüm ki, bu axmaq hərəkət olardı. O bunu biləndə yalnız əzab çəkərdi, ona görə də vaxtı gələndə bu dəftəri cıracam.

Gözəl bir yay günündə günəş qürub edir. Svitvotərdə isə hələ yazdır. Məşədəki qar yavaş-yavaş əriyir. Hazırda orda günəş qürub edəndə rəngi tünd sarı və açıq qırmızı olur. Ah, kaş mən o yerləri bir də görəydim. Həm də Silviyanı.."

Son sözdən sonra kiçik ləkə vardı vərəqdə. Mənə məlum oldu ki, Alan Blerin son günü gözlədiyindən də tez gəlib. Çünki bundan sonra heç bir şey yazmamış, həm də dəftər cırılmayıb. Dəftərin cırılmadığına indi çox sevinirdim. Sevinirdim ki, xanım Silviyanın həyat hekayəsinin son fəslini yaza bilərəm.

Svitvotərdən qayıdan kimi şəhərə getdim, üç yüz mil uzaqda yerləşən şəhərə. Xanım Silviyanın yaşadığı şəhərə.

O özünün kitabxanasında idi, əynində də qara ipək don, başında toxunma papaq, Qaymaq rəngli yun sapdan nəşə toxuyurdu. Adama elə gəlirdi ki, bir neçə dəqiqə əvvəl "Harbour Light" sanatoriyasının balkonundan bura gəlib.

- Ah, əziz dostum! - məni gören kimi sevincək dedi.

- Heç bilirsən niyə gəlmişəm? - soruşdum.

- Əlbəttə, çox yaxşı bilirəm ki, məni görmək istədiyini üçün gəlmisən.

- Mən səni görmək istəmirdim, əgər sənin həyat hekayəsinin sonuncu fəslini gətirməli olmasaydım, gələn ilin yayınadək gözləyə bilərdim, əziz xanım.

- Mən... mən heç nə başa düşmürəm, - xanım Silviya çaşqın halda dedi.

- Mənim bir dayım olub. Alan Bler. O, 40 il bundan qabaq Kaliforniyada ölüb, - mən sakitcə sözə başladım. - Bu yaxınlarda iş elə gətirdi ki, onun çamadanına baxdım. Mən onun çamadanındakı başqa kağızların arasından bir qalın dəftər - gündəlik tapdım. Bu gündəliyi sənə gətirdim, məncə, bunu götürməyə yalnız sənin haqqın çatır.

Kitabı onun dizi üstə qoydum. O təəccübəndə yerində donub qalmışdı.

- İndi isə mən gedirəm. Sən bu dəftəri oxuyub qurtarmayınca nə məni, nə də heç kəsi görmək istəməyəcəksən. Sabah səni görməyə gələcəm.

O biri gün mən onun evinə gedəndə o məni qapıda qarşıladı. Qolumdan tutub zala dartdı. Onun gözləri par-par yanırdı.

- Sən məni çox xoşbəxt etdin, - o həyəcədən titrəyə-titrəyə dedi. - Heç bilməzsən məni necə xoşbəxt etdin. İndi məni heç nə incitməz, heç vaxt da incitməyəcək, çünki onun da məni sevdiyini bilirəm.

O başını mənim çiyinə qoydu, bir qız sevgilisinin çiyinə başını necə qoyarsa, eləcə, mən də əyildim, Alan dayımın əvəzindən onu öpdüm.

İngilis dilindən tərcümə edən:
Sevil Gültən